

Prædiken 24. søndag efter Trinitatis

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 28 De dybeste lag i mit hjerte, G25 Du kom fra himlen,
G 35 Stormfuldt efterår

—

G 39 Find mod til at tro, 26 Nærmere, Gud, til dig, 732 Dybt
hælder året i sin gang

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Mens Jesus talte til dem om dette, kom der en synagogeforstander og kastede sig ned for ham og sagde: »Min datter er lige død. Men kom og læg din hånd på hende, så vil hun leve.« Jesus rejste sig og fulgte med ham sammen med sine disciple. Men se, en kvinde, der i tolv år havde lidt af blødninger, nærmede sig Jesus bagfra og rørte ved kvasten på hans kappe. For hun sagde ved sig selv: »Bare jeg rører ved hans kappe, bliver jeg frelst.« Jesus vendte sig om, så hende og sagde: »Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig.« Og fra det øjeblik var kvinden frelst. Da Jesus kom til synagogeforstanderens hus og så fløjtespillerne og skaren, der larmede, sagde han: »Gå væk! Pigen er ikke død, hun sover.« De lo ad ham; men da skaren var jaget bort, gik han ind og tog hendes hånd, og pigen rejste sig op. Og rygtet derom kom ud over hele den del af landet. Matthæusevangeliet 9,18-26

Vi har både en helbredelse og en dødeopvækkelse i dag.

Det, der er bemærkelsesværdigt er, at det er en pige og en kvinde, der er genstand for Herrens mirakler. De mærker begge Guds tilstedeværelse i Jesus Kristus - de mærker den stærke og gode Ånd, der er i ham.

Uden at kunne klandres ret meget for at være rødstrømpe, er det vist noget vi kan være enige om at sige: at Bibelen er blevet til for flere tusind år siden i et patriarkalsk samfund. For at sige det lidt populært er den skrevet af mænd for mænd. Vi siger ikke epistlen skriver apostlen Maria... Vi har ikke et evangelium skrevet af en kvinde... Men i dag er det to af hunkøn, der mærker Guds underere. Så selv om det er skrevet af mænd og nok mest for mænd i første omgang, så er kvinderne også inkluderet – i den grad at også en pige bliver vækket af døden og at en kvinde, der måtte anses for at være uren fordi hun i 12 år har vedvarende menstruation, bliver set og helbredet af Jesus, der hverken anser hende som uren, uværdig eller afviser hende fordi hun er kvinde.

I dag kan vi kvinder føle os inkluderet i fællesskabet, Jesus kom også til os. Og i denne uge, er der ovenikøbet kommet mere ligestilling ind i Den Danske Folkekirke, da en forældet paragraf, hvor menighedsråd kunne fravælge kandidater på grund af køb, nu er blevet sløjffet, så det kun er deres teologiske formåen, der kan argumenteres for, når en kandidat skal tilvælges eller fravælges til en stilling som præst i kirken.

Men tilbage til de to hunkønsvæsner, pigen og kvinden i evangeliet.

Det er ikke den lille pige, der selv kommer til Jesus – hun er død, men hende fortvivlede far. Der er to fortvivlede mennesker, der i evangeliet til i dag, kommer til Jesus. Den ene, fordi hans datter lige er død. Den anden, fordi hun selv er kronisk syg; i 12 år har hun lidt af blødninger. Begge bliver hjulpet.

- Synagogeforstanderen får sin afdøde pige levende tilbage igen.
- Den blødende kvinde bliver rask.
-

Og nøjagtigt i fortællingens midte står så den replik, som tyder begge forløb:

»Din tro har frelst dig!« Udtalt af Jesus.

Nu er jeg ret sikker på, at Jesus er afgørende for både dødeopvækkelsen og helbredelsen, så hvad er meningen med at fremhæve troen? Får de to opfyldt deres ønsker som belønning for, at de trænger sig på i håbet om et mirakel? Er det for at vi kan høre, at sådan kan det også gå os? At bønner kan gå i opfyldelse, blot vi beder inderligt nok? Eller er fromme nok? Eller aldrig tvivler? Og sådan at vi forstår, at når den syge ikke bliver helbredt, så er det på grund af hans eller vores manglende tro. Er det det, der er meningen? - Nej, det kan det ikke være!

Alle andre steder er tro ifølge Jesus – det at være åben for hvad Gud vil, selv i afmagt. Det er det der med at slippe sit eget og overlade alt til Gud...

Tro er er svær størrelse.

Man kan som præst godt blive spurgt om man er MEGET troende... Et spørgsmål, jeg altid har trukket lidt på smilebåndet ad - for hvad vil det sige? Kan tro gradbøjes? Jeg sammenligner ofte med det at være gravid – gravid det er man og man ved det fra det øjeblik, man har set at der er to streger på en graviditetstest. - Man kan selvfølgelig være længere fremme i sin graviditet – men gravid er man fra undfangelsesøjeblikket. ... Man kan være mere eller mindre fremme i sin graviditet, men man kan ikke være mere eller mindre gravid, Er du gravid? Kun en lille smule... det er ikke en svarmulighed....

Er du troende? Kun en lille smule...

Man kan selvfølgelig arbejde på og med sin tro og leve mere eller mindre aktiv på troen... Men svaret – kun en lille smule, giver ikke rigtigt nogen mening.

Nu bliver der i dagens tekster talt meget om Ånd.

I den gammeltestamentlige tekst hører vi, at selv om der kom kød på knoglerne, var væsenerne ikke levende – før der kom Ånd i dem...

- Og i den nytestamentlige tekst står der, at vi skal takke vor fader, som har gjort os delvige til at få del i de helliges arv i lyset. Det er vor Far, der gør os delvige... det er noget vi får skænket udefra...

Det vi kan af os selv, det er åndløst... Det vi kan med Gud, det er fyldt med ånd. Og troen kommer ind under denne kategori, af ting vi kan gøre med Guds hjælp.

Vi kan tro, vi kan håbe, vi kan bede...

Og med troshåb overlader vi alt til Gud, på samme måde som den lille piges far, og som den blødende kvinde... Vi overlader til Gud at virkeliggøre det uventede, det uventede må være et under...

Hvad er det, der driver synagogeforstanderen til Jesus? Hvad er det der driver den blødende kvinde til Jesus? Hvad er det der driver forældre til at komme med deres børn for at møde Jesus i dåben? Det må være Guds Ånd, der driver frem.

Vi skal leve i Ånd og sandhed. Vi skal vælge det gode hver gang... Det er det vi står i i dag, og det er det de stod i på Jesu tid... og dengang havde de ikke vores fordel... Vi ved, at Jesus

opstår fra de døde påskesøndag, vi ved, - med tro - at Jesus er den gode...

Dengang Jesus var på jorden, og synagogeforstanderen og kvinden med blødningerne henvendte sig til ham, så var spørgsmålet – er det med det gode eller er det med det onde Jesus udfører mirakler??.

Men det må være Ånden, der får kvinden til at tænke: »Bare jeg griber i hans kappe, bliver jeg frelst.« Som også forældre tænker, når de kommer med deres små børn til dåb... bare de bliver døbt i kirken bliver de frelst...

Og hvorfor tænker vi sådan? Ja, for i dåben, der får vi skænket troen...

Der er en nær sammenhæng mellem tro og dåb. I

Markusevangeliet 16,16 læser vi: ”Den, der tror og bliver døbt, skal frelses.” Når der tales om dåb, må troen tænkes med. Det er den væsentligste begrundelse for talen om, at et menneske bliver Guds barn i dåben.

Troen er en del af dåbsgaven... Men troen skal der arbejdes med, så vi vokser i troen... Hvis vi kan... Vi døber også glad og gerne børn og voksne, der har så totale hjerneskader, at de ikke kan noget som helst af sig selv... man behøver ikke engang at være i stand til at trække vejret uden en maskine... man kan stadig blive døbt... Og hvorfor nu det, når det er dåb OG tro, der frelser?... Jo fordi troen altså er en del af det der skænkes os i dåben....

Hvad så med synagogeforstanderen og den blødende kvinde? De var vel ikke døbt? – Nej, der tror jeg bestemt ikke de var – og de havde tro alligevel... så det er ikke kun i dåben vi har mulighed for at få skænket troen. Men det er også i dåben, at vi har mulighed for at få skænket troen.

Mange, der lader sig døbe som voksne, de har troen før dåben... Guds ånd virker som den vil... Men alligevel er troen en del af det, der skænkes os i dåben...

I dagens evangelium, der er der to undere, to mirakler... Og at opleve et under, det kan vel styrke troen... Men troen må hos os aldrig være afhængig af underet.

Der er ingen tvivl om, at fortællingerne om Jesu undere ligesom beretningerne om Jesu forkyndelse sigter mod at hjælpe mennesker til gudstro. Men troen er altid mere end blot og bar undertro. Den indebærer en stillingtagen til Jesu person og til hans sendelse. Underne er jo ikke beviser. De er ikke »tegn fra Himlen«, som fritager mennesker for troens spring.

Og når jeg nu siger at troen er en del af dåbsgaven, hvordan kan jeg så tale om trosspring?

Jo for en gave kan modtages, men den skal altså også pakkes op. Og vi skal på et tidspunkt blive aktive i troen, for en relation dør,

hvis den ikke bliver passet. Vi tror ikke ud i den blå luft, vi tror på Gud, som vi kender som Jesus Kristus, og vi samles i hans ånd.

Vi skal leve vores tro ud. Bede til Gud. Leve, som vi tror Gud vil det, og slippe vores eget og erkende, at vi ikke er Herre i eget liv og i engen død og i egen opstandelse, men er i en relation med frelseren, der vil løfte os, som han løftede kvinden og den døde pige ud af mørket.

Ingen kunne benægte Jesus usædvanlig kraft og magt. Men det afgørende var, hvor denne kraft kom fra. Vi ved det med vores tro... Magten er Guds...

Tro er at vide sig i Guds hænder. Omsluttet bagfra og forfra af hans virkelighed. Hvilket andet tegn giver helbredelsen af den levende og opvækkelsen af den døde os? Gud er både de levendes og de dødes Gud. Det er evangeliet. Til os levende og for vores døde.

Vi har lige fejret alle helgen, hvor vi mindedes dem, som vi har taget afsked med og bisat. At de ikke er blevet vækket til live, eller blevet helbredt, men er døde, det går ikke ud over vores tro på, at de er i Guds hænder. Vi har ikke brug for et under i vores liv for at tro, vi kan hente styrke i fortællingerne i bibelen og så stadig tro på, at vores afdøde er hos den levende Gud.

Er du MEGET troende præst? Bliver jeg spurg... Og jeg har vel fået troen skænket i dåben, da jeg næsten ingen bevidsthed havde... Men nu hvor jeg har beskæftiget mig med Jesus i mange år, så er jeg blevet mere overbevist om, hvad jeg tror på... hvem jeg tror på, hos hvilken kærlig ånd, jeg kan hente styrke og trøst. Dør mine nærmeste eller bliver jeg selv ramt på helbredet, så går det ikke ud over min tro. Og jeg hviler i, at skulle troen vakle, så vil Gud kæmpe min sag og tro for mig... Det tror jeg, at er en del af min dåbsgave... Min tro skal nok frelse mig, men det er ikke noget, jeg selv har frembragt... den er mig skænket af Gud. Det er Gud, der frelser, det er Gud jeg tror på. – jeg kan ikke frelse mig selv, lige så lidt som jeg tage æren for min tro.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed
Amen